

Kız ve Su Sıçanı

Çınar BİBER

Kız ve Su Sıçanı

Çınar BİBER

Maya nehir kıyısını dünyadaki her yerden daha çok severdi. Her gün okuldan sonra sarı yağmur çizmelerini giyer ve patikadan aşağı koşardı. İçinde doğa defteri olan yeşil çantasını taşırdı. Nehir öğleden sonra güneşinde şırıldar ve parıldardı. Maya düz bir taşın üzerinde hiç kıpırdamadan oturur ve suyun akışını izlerdi.

Maya'nın gizli bir arkadaşı vardı. Suyun kenarındaki bir yuvada küçük bir su sıçanı yaşıyordu. Ona Pip adını takmıştı. Pip'in yumuşak kestane kahvesi tüyleri ve minik siyah boncuk gibi gözleri vardı. Küt burnu ot kemirirken seğirirdi. Maya defterine yazdı: Pip ot yer. Pip hızlı yüzer. Pip yüksek bir ses duyunca saklanır. Bıyıklarının dikkatli bir resmini çizdi.

Bir sabah Pip yuvasından çıkmadı. Maya bekledi ve bekledi. Sadece çamurlu su ve birkaç solmuş bitki gördü. Nehir gri ve yorgun görünüyordu. Maya kaşlarını çattı ve defterine sarıldı. "Nereye gittin, Pip?" diye fısıldadı. Su sıçanlarının mutlu olmak için neye ihtiyacı olduğunu bulmaya karar verdi.

Maya, nehir bekçisi Bernard'ın çalıştığı küçük ahşap kulübeye gitti. Bernard uzun boylu ve kamburdu, gri bıyıklıydı ve tel çerçeveli gözlüklerinin ardında nazik mavi gözleri vardı. Düz bir kasket ve zeytin yeşili bir hırka giyiyordu. "Bernard," dedi Maya, "su sıçanı Pip kayboldu. Neye ihtiyacı var?" Bernard gülümsedi ve çay fincanını bıraktı.

"Su sıçanlarının iki önemli şeye ihtiyacı var," dedi Bernard nehri işaret ederek. "Yemek yiyip saklanabilecekleri yerli bitkilere. Ve içinde yüzebilecekleri temiz suya." Maya'ya bitkilerin eskiden büyüdüğü çıplak bir çamur parçasını gösterdi. "Bitkiler kaybolunca sıçanların ne yiyeceği ne de güvenle yaşayacağı bir yeri kalır. Sonra da taşınıp giderler." Maya her şeyi yazdı.

Maya nehir kıyısına yeni gözlerle baktı. Otların olması gereken yerlerde çıplak noktalar gördü. Sazların arasına dolanmış çöpler gördü. Berrak olması gereken çamurlu su gördü. "Yardım etmek istiyorum," dedi. "Pip'i geri getirmek istiyorum." Bernard başını salladı. "Bu harika bir fikir. Ama sabır ve çok çalışma gerektirir. Hazır mısın?" Maya kararlılıkla başını salladı.

Ertesi gün Maya projesine başladı. Bernard ona küçük bir kürek ve bir torba yerli tohum ödünç verdi. Su sıçanlarının en çok sevdiği otları ve çiçekleri gösterdi. Maya saz ve bataklık kadife çiçeği demetleri dikti. Toprağı usulca bastırdı. Sarı yağmur çizimleri çamurlandı ve yeşil çantasında defteri vardı. Yazdı: Birinci gün. Saz diktim. Henüz Pip yok.

Maya yalnız çalışmadı. Komşularına su sıçanlarını anlattı. "Yerli bitkilere ve temiz suya ihtiyaçları var," diye açıkladı. Arkadaşı Sam çöp toplamaya yardım etti. Bayan Patel fidelerle dolu tepsiler getirdi. Küçük çocuklar bile gelip küçük çukurlara tohum attılar. Bernard kulübesinden izleyip gülümsedi. "Özenli bir kız büyük bir iş başlatabilir," dedi.

Maya her gün okuldan sonra nehir kıyısına gitti. Yeni bitkileri suladı. Oralara ait olmayan yabani otları yoldu. Suyu çöp açısından kontrol etti. Yeşil çantası defterler ve tohum paketleriyle doluydu. Bazen yorulduğunu hissetti ama devam etti. "Pip bekliyor," dedi kendi kendine. "Sabırlı olmalıyım."

Haftalar geçti. Minik yeşil filizler çamurun içinden çıktı. Sazlar uzayıp dalgalandı. Bataklık kadife çiçeği parlak sarı çiçekler açtı. Maya yusufçukların ve kelebeklerin geri döndüğünü gördü. Su daha berrak ve daha temiz görünüyordu. Ama hâlâ Pip'ten bir iz yoktu. Maya üzülmemeye çalıştı. "Belki yakında geri döner," diye fısıldadı.

Güneşli bir sabah Maya hafif bir şıpırtı duydu. Donakaldı ve nefesini tuttu. Küçük kahverengi bir şekil suyun içinden hızla geçti. Yuvarlak kulakları ve küt bir burnu vardı. Pip'ti! Kıyıya tırmandı ve taze bir saz yaprağını kemirdi. Maya kulağında minik gümüş bir halka gördü. Kalbi yerinden fırladı. "Pip! Geri döndün!" diye fısıldadı.

Pip yalnız değildi. Yuvadın başka bir su sıçanı çıktı. Sonra bir tane daha. Yerli otları kemirdiler ve temiz suda sıçradılar. Bernard çamur kaplı lastik çizmeleriyle yanlarına geldi. "Başardın, Maya," dedi. "Sağlıklı su yolları yaban hayatını destekler. Bunu sen sağladın." Maya o kadar geniş gülümsedi ki aralıklı dişleri göründü. Gururlu ve mutlu hissetti.

Maya defterine yazdı: Pip geri döndü. Su sıçanlarının yerli bitkilere ve temiz suya ihtiyacı var. Sonra nehir kenarında oynayan üç sıçanın resmini çizdi. Bernard'a gösterdi. Bernard başını salladı ve "Projen gerçek bir fark yarattı. Nehir kıyısı yeniden yeşil ve canlı. Su sıçanlarının güvenli bir yuvası var," dedi. Maya defterine sarıldı.

Kısa süre sonra bütün mahalle görmeye geldi. Çocuklar su sıçanlarını işaret etti. Bayan Patel limonata getirdi. Sam, Bernard'a küçük ahşap bir tabela asmasına yardım etti: Lütfen nehrimizi yaban hayatı için temiz tutun. Maya düz taşının üzerinde durup Pip'in yüzüşünü izledi. Bıyıkları seğirdi. Çok mutlu görünüyordu. Nehir güneşte parıltıyordu.

Maya küçük ellerin bile büyük işler yapabileceğini öğrendi. Her gün nehir kıyısına gitmeye devam etti. Çöp toplamayı ve bitkileri sulamayı sürdürdü. Pip onun için nehrin yeniden sağlıklı olduğunun neşeli işareti oldu. Bernard ona küçük nehir bekçisi dedi. Maya'nın sarı yağmur çizimleri hep çamurluydu ve bu hoşuna gidiyordu.

Bir akşam Maya nehir kenarında oturdu, yeşil çantası kucağındaydı. Güneş ağaçların arkasında battı. Pip yüzerek geçti ve hafifçe su sıçrattı. Maya gülümsedi ve fısıldadı: "Teşekkürler, Pip." Temiz suyun ve yerli bitkilerin su sıçanlarına güvenli bir yuva verdiğini biliyordu. Ve özenli bir kızın doğa için gerçek bir fark yaratabileceğini biliyordu.